

Ara un peu, ara l'altre

Us heu proposat caminar més aquest any? "Caminant, només importa una gesta: la intensitat del cel, la bellesa dels paisatges", diu el professor de filosofia i de pensament polític Frédéric Gros (Saint-Cyr-l'École, 1965) al seu llibre *Marcher, une philosophie*. El tenim traduït al castellà: *Andar, una filosofía* (Taurus, 2014). I Gros continua: "Caminar no és un esport. Però, un cop dret, l'home no sap estar-se quiet."

Caminar no és un esport, diu. No cal tècnica. No hi ha regles. No és qüestió de competir, ni de resultats. I tot i que hi ha un negoci empenyent, tot i que ho han intentat de totes maneres, creant accessoris i jugant amb les paraules, dient-ne "fer *trekking*" en comptes de "sortir a caminar", no se n'han sortit. Perquè, com diu Gros, per caminar només fan falta dues cames, la resta és supèrflua.

Per la passió que encomana i pels exemples dels personatges que recull, us recomanem el llibre. Gros diu que no cal anar molt lluny, que el sentit de caminar és estar al marge del món civilitzat. Hi cita Stevenson, que afirmava que perquè la caminada resulti realment plaent s'ha d'anar sol, que la llibertat és essencial. També hi surt el poeta Rimbaud, de qui Gros diu que tenia un furor a dins que l'empenyia a caminar obstinadament. També hi surt en Thoreau, les seves passejades de cinc o sis hores diàries. I Nietzsche, un altre trescador consumat. I els passejos diaris, mil·limètrics i puntualíssims de Kant.

No ens cansarem d'insistir-hi: sortir a caminar és tan fàcil... Només cal sortir. I va tan bé per a la salut. I a més, caminar és llibertat. Diu Gros que caminar és "deslliurar-se de la càrrega de les preocupacions, oblidar una estona els problemes. Un no tria endur-se l'oficina a sobre: surt, vaga, pensa en una altra cosa". Tot són avantatges. I només cal sortir al carrer i anar fent: ara un peu, ara l'altre...